

KONSTLÖRDAG

Konstens stökiga vardagsrum

Det är inte det spatiöst luftiga som gäller på Konsthantverksbiennalen på Röda sten, snarare ett brokigt myller.

Om Konstmuseet just nu bjuder in till ett videoasketiskt finrum, inträder besökaren på Röda stens konsthantverksbiennal snarare i konstens stökiga vardagsrum. En hög, broderad strykbräda skickar en hälsning till Älvsborgsbron utanför, längre bort hänger ett trygghetslapptäcke gjort av hemlösa kvinnor i Birmingham. I ett sidorum finner vi en tvärkulturell pizzeria och i källaren står både en broderande dator och en välkomnande drinkbar. På vinden, slutligen, hänger ett skuggspelsbelyst verkverk à la spindelnät, in till ett fikrivt museum.

NÅGRA UNGA och långhåriga tjejer står framför en vägg där ett mörkt, slingrande flöde av flätat hår i två kompositioner hänger, *Left Brain, Right Brain* av Hrafnhildur Arnadóttir aka Shoplifter. Härmassan väcker både känslor av lust, igenkänning och kanske en motvilja. Den signalerar bland annat trotsig otålighet, om än också flätad, och sägs avbilda en persons tankebanor. Själv tänker jag att den blir en bild av hela utställningen, som drar åt många olika håll. Det går att hitta flera sambandsstrådar i

den relativa spretigheten, teman som identitet och nationalitet, västerland kontra världen, kvinnligt och manligt, tradition och nutid/förnyelse, design och konst. Men ofta behöver man som besökare få kompletterande information ur katalogen.

Denna tredje Konsthantverksbiennal är sammanställd av Madeleine Park från Norge och skiljer sig tydligt från de två föregående. Medan tyngdpunkten där låg på ett vidareutvecklat svenskt konsthantverk, med utgångspunkt från traditionella kategorier och betoning på material och form ligger fokus nu istället på verk som dels har ett socialt och samhällsproblematiserande tilltal, dels sätter begreppet konsthantverk under diskussion. Och det geografiska perspektivet har breddats.

Efter en omfattande research bjöds tjuugo utställare (inklusive fem grupper) in från de nordiska länderna samt England, Holland och Iran. Det handlar sålunda om nya, oetablerade namn inom det yngre konsthantverksfältet.

Så åskådliggörs en ganska begrepps-

omskakad situation. Idag finns ett starkt behov att ifrågasätta gängse föreställningar, upphäva onödiga art-gränser och hitta öppningar till större sociala sammanhang.

I EN LUSTIG VIDEO syns gruppen "We work in a fragile material" fullt upptagna med videodans, de hinner aldrig "arbeta" i sin verkstad. Och material och hantverk har nog ofta relativt låg prioritet bland de yngre utövarna, som arbetar med nya strategier och syften. Love Jönsson hävdar i katalogen att konsthantverkare kan ha "särskilda möjligheter att realisera projekt som är förankrade i idén om konstnären som undersökare eller en aktör på den sociala arenan". Det kan man fundera på.

Nära höga betongpelare sitter en ung kvinna och virkar in sig i trådsvita slöjdraperingar "i väntan på prinsen". Hon anknyter till sagotid samtidigt som själva virkandet just nu är helt i tiden, och här dessutom växer med tiden. Handlingen väl så viktig som verket i sig och de samtal som lätt uppstår omkring många verk är en del av meningen med hela utställningen.

Själv tycker jag att en kvalificerad materialkänslighet har ett stort värde. När till